

Cine sunt "stăpânirile cele mai înalte" conform Romani 13:1-7?

După moartea apostolilor, servii mândri, iubitori de sine și vicleni au preluat conducerea în congregațiile creștine, astfel că adevăratul creștinism a suferit un mare declin (**Fapte 20:28-30**). Din acel moment, sub influența lui satan diavolul, clerul religios, deja așa-numitul "Creștinism", de dragul scopurilor egoiste, a interpretat în mod fals că conducătorii politici își primesc puterea de la Iehova Dumnezeu. Pe această bază a luat naștere doctrina "Dreptul Dumnezeiesc al regilor", potrivit căreia papii catolici și preoții ortodocși ungeau regii pentru a domni asupra oamenilor. Timp de multe secole, conducătorii statelor "creștine", folosindu-se de dreptul de a governa care le fusese acordat în mod fals, au forțat prin forță și frică oamenii de rând să le acorde onoare și glorie, precum și să-și arate loialitatea și supunerea, în ciuda mării nelegiuiri a ordinelor și acțiunilor lor, care erau contrare voinței lui Dumnezeu. Toate acestea au fost o mare pată pe Sfântul Nume al lui Dumnezeu, deoarece poporul înșelat de cler a pierdut credința în adevăratul Dumnezeu, care, în înțelegerea lor, era responsabil pentru conducători și pentru nelegiuirile lor.

Astăzi, în așa-zisul "Creștinism" există multe organizații religioase diferite care au o înțelegere diferită a Cuvântului lui Dumnezeu, dar înțelegerea lor cu privire la întrebare "cine este cea mai înaltă stăpânire", conform Romani 13:1-7, este aceeași, și anume că "cea mai înaltă stăpânire" sunt conducătorii și oficialii politici ai acestei lumi. Dar este corectă o astfel de concluzie conform Scripturii? Dacă este așa, de ce nu trăiesc guvernele între ele în pace și dragoste, așa cum li s-a poruncit slujitorilor lui Dumnezeu să facă? (**Marcu 9:50; Romani 13:8-10**) De ce poartă războaie sângeroase, determinând oamenii să se omoare între ei, când legea lui Iehova și a lui Isus Hristos interzice acest lucru? (**Matei 5:21, 22; 1 Ioan 3:15**) De ce diferite state așa-zis "creștine" au legi diferite? De ce sunt permise prin lege căsătoriile între persoane de același sex în Canada, Franța și Spania, dar sunt interzise în Ucraina, Polonia și Rusia? De ce legile din Rusia interzic martorilor lui Iehova să opereze pe teritoriul său, numindu-i organizație extremistă, când în același timp în SUA și în țările europene legile le permit martorilor lui Iehova să predice și să studieze Cuvântul lui Dumnezeu? De ce legile Marii Britanii și ale Islandei nu-și obligă cetățenii să facă serviciul militar pe timp de pace, dar în Ucraina, Belarus și în multe alte țări serviciul militar pe timp de pace este obligatoriu pentru cetățenii lor? Legea lui Dumnezeu diferă de la un stat la altul? Biblia spune că Iehova nu se schimbă (**Maleahi 3:6**). Legile Sale sunt aceleași pentru creștinii credincioși oriunde ar trăi pe pământ. Prin urmare, se pune întrebarea logică: "Care dintre aceste state a primit de la Dumnezeu autoritatea de a stabili aceste sau acele legi?". Dacă spunem tuturor, atunci apar alte întrebări: "Unde a declarat Iehova în Biblie că aprobă un anumit lucru într-un stat și îl dezaprobă în altul? Este posibil ca Iehova Dumnezeu să fi dat autoritate diferitelor state pentru a stabili drepturi și legi care se opun voinței Sale?" Prin urmare, toate aceste întrebări logice sunt dovezi incontestabile că guvernele acestei lumi nu sunt stabilite de Dumnezeu și, prin urmare, cuvintele din Romani 13:1-7 nu se aplică lor. Așadar, cine a dat autoritate acestor diverși conducători să domnească pe pământ? Această putere le-a fost dată de satana, diavolul, numit în Sfânta Scriptură prințul și dumnezeul acestei lumi (**Ioan 12:31; 14:30; 2 Corinteni 4:3, 4; Efeseni 2:1, 2**). Diavolul a fost cel care l-a ispitit pe Isus Hristos în pustie și l-a promis că îi va da în stăpânire toate împărățiile pământului și slava lor dacă Isus i se va închina, așa cum citim în **Matei 4:8-10**. Diavolul este conducătorul tuturor guvernelor omenești care există astăzi pe pământ și el este cel care,

în organizația sa, dă omului puterea de a conduce un anumit stat, fiind reprezentat simbolic în **Apocalipsa 13:2** prin șarpe.

Prin urmare, trebuie să concluzionăm că cuvintele apostolului Pavel, consemnate în Romani 13:1-7 se referă la autoritățile din organizația lui Dumnezeu. Și putem fi siguri de acest lucru examinând fiecare verset individual, cu ajutorul literaturii Teocratice în lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

"Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte, căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu."

– Romani 13:1

"Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte..." Cine sunt "stăpânirile cele mai înalte" în organizația lui Dumnezeu, căreia fiecare (cuvântul original grecesc folosit este «ψυχή» [psyche] – suflet) trebuie să i se supună? Sfânta Scriptură ne dă răspunsul la această întrebare prin intermediul cărții profetului Isaia, unde citim aceste cuvinte: **"Căci Iehova – este judecătorul nostru, Iehova – este legiuitorul nostru, Iehova – este împăratul nostru; El ne va mântui."** – **Isaia 33:22 (A.S.V.)** Așadar, orice creștin credincios trebuie să se supună mai întâi de toate lui Iehova Dumnezeu, căci Lui îi aparține toată autoritatea, și la aceasta suntem chemați în epistola apostolului Iacov, care spune: **"Supuneți-vă dar lui Dumnezeu;..."** – **Iacov 4:7**. Această "înaltă stăpânire" Iehova a dat-o Fiului Său și Mântuitorului nostru Isus Hristos, după cum aflăm din cuvintele rugăciunii lui Hristos însuși: **"După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer și a zis: "Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelorora pe care I i-ai dat Tu" – Ioan 17:1, 2.** De asemenea, înainte de înălțarea Sa la cer, Isus le-a spus apostolilor: **"...Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ."** – **Matei 28:18**. În ceea ce privește acesta apostolul Pavel, sub inspirația Duhului Sfânt, spune următoarele cuvinte: **"și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii."** – **Efesenii 1:19-22**, și tot în altă parte citim: **"...Dar când zice că totul I-a fost supus, se înțelege că afară de Cel ce I-a supus totul. Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentruca Dumnezeu să fie totul în toți."** – **1 Corinteni 15:27, 28**. Iehova a răsplătit credințioșia perfectă a lui Isus Hristos așezându-L la dreapta Sa, făcându-L astfel suprem – Capul Bisericii.

Apostolul continuă spunând: *"...căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu."* Care sunt aceste autorități pe care Iehova Dumnezeu le-a "stabilit" (cuvântul original grecesc este «τάσσω» [tasso] – a pune, a aranja, a stabili) în organizația Sa? În capitolul anterior al acestei scrisori, apostolul Pavel explică faptul că Biserica este formată din mădularele trupului lui Hristos (**Romani 12:4, 5**). Capul Bisericii este Isus Hristos (**Colosenii 1:18; Efesenii 1:22**). Împreună, ei constituie organizația Teocratică a lui Dumnezeu, în care fiecare membru deține o poziție diferită și o

autoritate desemnată de Iehova, după cum citim: "**Acum dar, Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El... Și Dumnezeu a rânduit în Biserică întâi apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi.**" – **1 Corinteni 12:18, 28.** Este demn de remarcat faptul că apostolii fac parte și ei din "înalta stăpânire", pentru că lor le-a dat Isus Hristos autoritatea de a stabili anumite legi și reguli în cadrul organizației lui Dumnezeu. Astfel, El i-a făcut conducători, ale căror instrucțiuni apostolul Petru le-a indicat pentru ca toți creștinii credincioși să se supună: "**Fiți supuși oricărei stăpâniri omenești, pentru Domnul: atât împăratului, ca înalt stăpânitor, cât și dregătorilor, ca unii care sunt trimiși de el să pedepsească pe făcătorii de rele și să laude pe cei ce fac bine.**" – **1 Petru 2:13, 14.** Apostolul Pavel, mărturisind despre autoritatea dată apostolilor, spune: "**Și chiar dacă m-aș lăuda ceva mai mult cu stăpânirea pe care mi-a dat-o Domnul pentru zidirea voastră, iar nu pentru dărâmarea voastră, tot nu mi-ar fi rușine.**" – **2 Corinteni 10:8,** în altă parte citim aceste cuvinte ale sale: "**Tocmai de aceea vă scriu aceste lucruri când nu sunt de față, pentru ca, atunci când voi fi de față, să nu mă port cu asprime, potrivit cu puterea pe care mi-a dat-o Domnul pentru zidire, iar nu pentru dărâmare.**" – **2 Corinteni 13:10.** Este demn de remarcat faptul că Isus Hristos a dat autoritate apostolilor și, mai târziu, ucenicilor lor Timotei și Tit, să numească prin punerea mâinilor lor slujitori (supraveghetori și ajutori) în adunările creștine (**Fapte 14:23; 1 Timotei 5:22; Tit 1:5-9**). Acești slujitori au primit, de asemenea, autoritate în anumite chestiuni: să supravegheze ordinea și închinarea curată a fraților, să îi întărească spiritual și să îi călăuzească pe calea adevărului (**1 Petru 5:1-3**). Toți frații ar trebui să coopereze bine cu astfel de bătrâni care îi conduc cu credincioșie în slujirea Lui Dumnezeu. În această privință apostolul Pavel a scris: "**Vă rugăm, fraților, să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul și care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor. Trăiți în pace între voi.**" – **1 Tesaloniceni 5:12, 13.**

"De aceea, cine se împotrivește stăpânirii se împotrivește rânduielii puse de Dumnezeu, și cei ce se împotrivesc își vor lua osânda." – Romani 13:2

Să observăm cuvintele clare și specifice: "*De aceea, cine se împotrivește stăpânirii se împotrivește rânduielii puse de Dumnezeu...*" Nu se spune până la un anumit grad sau opoziție relativă față de autoritate, dar se spune fără echivoc și clar că orice împotrivire față de preceptele autorității este împotrivire față de poruncile lui Dumnezeu. Nu există niciun motiv justificat pentru un creștin credincios să se împotrivească ordinilor, direcțiilor și legilor care sunt date de autoritatea lui Dumnezeu. Dar, cunoscând legile guvernelor, putem spune cu siguranță că cuvintele acestui verset nu li se aplică, deoarece legile lor sunt adesea opuse legilor lui Dumnezeu. Creștinii credincioși, pentru a fi pe placul lui Iehova, trebuie să se împotrivească unor astfel de legi, deoarece diavolul este autorul lor (**Iacov 4:7**).

Să citim mai departe: "*...și cei ce se împotrivesc își vor lua osânda.*" A cui "osândă" (cuvântul original grecesc este "κρίμα" [krijma] – *judecată, sentință, condamnare*) vor aduce asupra lor? Pe o persoană? Cu certitudine, nu. Nici un om din interiorul sau din afara organizației lui Dumnezeu nu are dreptul să condamne pe cineva care face parte din organizație, după cum citim: "**Așadar, omule, oricine ai fi tu care judeci pe altul, nu te**

poți dezvinovăți, căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur, fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri... Și crezi tu, omule, care judeci pe cei ce săvârșesc astfel de lucruri și pe care le faci și tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?" – **Romani 2:1, 3**, mai este și asta: "Unul singur este dătătorul și judecătorul Legii: Acela care are putere să mântuiască și să piardă. Dar tu cine ești de judeci pe aproapele tău?" – **Iacov 4:12**. Prin urmare, cuvântele: "*cine se împotrivesc*" se aplică fără excepție tuturor membrilor organizației pământești a lui Dumnezeu, iar acest lucru este evidențiat de apostolul Pavel, care spune: "Eu, cu privire la voi, am în Domnul încrederea că nu gândiți altfel. Dar cel ce vă tulbură va purta osânda, oricine ar fi el." – **Galateni 5:10**. Prin urmare, trebuie să concluzionăm că "*osânda*" menționată în Romani 13:2 este judecata pe care Iehova o execută asupra organizației Sale prin Capul ei, Isus Hristos, și a celor pe care Domnul i-a desemnat pentru această lucrare: "**Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și, dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?**" – **1 Petru 4:17**.

"Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele și vei avea laudă de la ea." – Romani 13:3

"Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea." Este potrivit să presupunem că conducătorii pământești sunt teribili pentru cei fără de lege care comit cel puțin unul dintre următoarele păcate: "**Și faptele firii pământești sunt cunoscute și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbiile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.**" – **Galateni 5:19-21**. Putem afirma cu încredere că autoritățile politice nu sunt o sursă de teamă pentru cei care fac acest lucru. Dimpotrivă, ele însele sunt practicantii nerușinați ai acestui lucru. Cine, atunci, îi avertizează cu autoritate pe creștini că astfel de nelegiuiri îi vor împiedica să intre în Împărăția lui Dumnezeu? Apostolul autorizat al Domnului, Pavel – unul dintre cei care aparțineau "cele mai înalte stăpâniri".

Apostolul continuă spunând: "*...Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele și vei avea laudă de la ea*". Primesc Martorii lui Iehova, care propovăduiesc ziua răzbnării Dumnezeului Atotputernic, laudă din partea conducătorilor acestei lumi satanice pentru această muncă demnă? Desigur că nu! În multe țări ale lumii, conducătorii îi împiedică în mod clar sau interzic cu totul și îi persecută cu brutalitate pe martorii credincioși ai lui Iehova. Prin urmare, putem fi convinși cu certitudine că autoritatea la care se face referire în versetul trei este Isus Hristos și cei cărora le-a fost dată autoritatea în organizația lui Dumnezeu de a dezrădăcina acțiunile rele și de a le recomanda pe cele bune. Un exemplu izbitor al acestei concluzii îl constituie cuvintele apostolului Pavel, care spune: "**De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor. Atunci fiecare își va căpăta lauda de la Dumnezeu.**"; "**Vă laud că în toate privințele vă aduceți aminte de mine și că țineți învățăturile întocmai cum vi le-am dat.**" – **1 Corinteni 4:5; 11:2**, și mai spune și în altă parte: "**Am trimis cu el și pe fratele a cărui laudă în Evanghelia este răspândită prin toate Bisericile.**" – **2 Corinteni 8:18; 9:1-3**.

"El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău." – Romani 13:4

"El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău." Din ceea ce am citit și s-a spus mai sus, am văzut că satan și conducătorii săi nu sunt slujitorii lui Dumnezeu pentru binele creștinilor credincioși. Iehova nu i-a dat autoritate lui satan, nici unui alt membru al organizației sale, să fie executorul pedepsei nelegiuitorilor din organizația lui Dumnezeu. Prin urmare, acest verset se referă la autoritatea pe care Iehova a stabilit-o în organizația Sa pentru binele celor care Îl ascultă și pentru judecarea și pedepsirea celor care comit nelegiuiri.

Să citim mai departe: *"...Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău."* Cuvântul *"sabie"* folosit de apostolul Pavel reprezintă în mod simbolic puterea executivă pe care Dumnezeu o folosește pentru a-i pedepsi pe cei care fac răul în organizația Sa. Isus Hristos, adevăratul Rege al lui Iehova, este înfățișat în mod simbolic în Scriptură cu o sabie, ceea ce indică puterea care I-a fost dată pentru a executa răzbunarea lui Dumnezeu asupra națiunilor în Armagedon: **"Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascu vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor."** – **Apocalipsa 19:15, 16.** Isus Hristos este principalul executant al judecăților lui Iehova Dumnezeu – Marele Răzbunător, care pedepsește pe răufăcător, după cum a evidențiat apostolul Pavel, spunând: **"Nimeni să nu fie cu vicleșug și cu nedreptate în treburile față de fratele său, pentru că Domnul pedepsește toate aceste lucruri, după cum v-am spus și v-am adevărat."** – **1 Tesaloniceni 4:6,** și mai citim și în altă parte: **"Alexandru, căldărarul, mi-a făcut mult rău. Domnul îi va răsplăti după faptele lui."** – **2 Timotei 4:14.** Iehova le-a încredințat, de asemenea, apostolilor autoritatea de a exprima în adunările creștine judecățile și sentințele Sale împotriva oamenilor nelegiuitori, care, în unele cazuri, au fost urmate imediat de pedepsirea lor. Spre exemplu, să ne amintim cum Anania și Safira au căzut la pământ și au murit atunci când apostolul Petru le-a atras atenția că nu i-au mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu (**Faptele Apostolilor 5:1-11**). Să ne amintim de momentul în care, cum apostolul Pavel a rostit judecata Domnului asupra vrăjitorului și pseudo-prorocul iudeu Elima, care s-a împotrivit vestirii divine (**Faptele Apostolilor 13:6-12**). De asemenea, merită amintite cuvintele apostolului Pavel către adunarea din Corint, când a auzit că un bărbat a luat-o de soție pe soția tatălui său: **"Din toate părțile se spune că între voi este curvie, și încă o curvie de acelea care nici chiar la păgâni nu se pomenesc, până acolo că unul din voi trăiește cu nevasta tatălui său. Și voi v-ați fălit! Și nu v-ați mâhnit mai degrabă, pentru ca cel ce a săvârșit fapta aceasta să fi fost dat afară din mijlocul vostru! Cât despre mine, măcar că n-am fost la voi cu trupul, dar fiind de față cu duhul, am și judecat, ca și când aș fi fost de față, pe cel ce a făcut o astfel de faptă. În Numele Domnului Isus, voi și duhul meu, fiind adunați laolaltă prin puterea Domnului nostru Isus, am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus."** – **1 Corinteni 5:1-5.** Nu degeaba, așadar, autoritatea divină reprezentată de apostoli purta *"sabie"*. Este demn de remarcat că autoritatea executivă în organizația lui Dumnezeu este încredințată într-o anumită măsură slujitorilor, deoarece ei au

datoria de a păstra ordinea și puritatea în adunările creștine, excluzându-i pe unii care fac nelegiuiri sau reprimindu-i pe cei care se pocăiesc de faptele lor rele (**1 Corinteni 5:2; 2 Corinteni 2:5-8**). În legătură cu astfel de prezbiteri, apostolul Pavel le-a scris creștinilor credincioși: **"Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmați-le credința! Ascultați de mai-marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre ca unii care au să dea socoteală de ele, pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de niciun folos."** – **Evrei 13:7, 17.**

"De aceea trebuie să fiți supuși nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului." – Romani 13:5

Prin aceste cuvinte, apostolul Pavel atrage atenția creștinului credincios asupra motivului corect pentru care ar trebui să se abțină de la a face răul, și anume: *"din îndemnul cugetului"*. Nu doar pentru motivul că se teme de pedeapsa pe care o va suporta mai devreme sau mai târziu pentru neascultarea sa manifestată față de cerințele lui Dumnezeu, căci un astfel de motiv este iubitor de sine. Apostolul sfătuiește să se abțină de la rău și să facă binele din motivul că îl iubește pe Iehova Dumnezeu și vrea să-i fie pe plac. Un astfel de motiv este cel care va fi drept și curat și astfel și conștiința lui va fi de asemenea curată, căci este scris: **"Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun și dintr-o credință neprefăcută."** – **1 Timotei 1:5.**

"Tot pentru aceasta să plătiți și birurile. Căci dregătorii sunt niște slujitori ai lui Dumnezeu, făcând necurmat tocmai slujba aceasta." – Romani 13:6

Simplul fapt că apostolul a dat exemplul plății unei taxe este considerat de mulți îndrumători religioși drept un argument puternic și o dovadă că primele șapte versete ale capitolului al treisprezecelea se referă la autoritățile acestei lumi satanice. Dar să fim sinceri că o astfel de concluzie s-ar opune explicațiilor înțelepte și logice ale lecturii de mai sus a acestui capitol, care au un sprijin deplin în Sfânta Scriptură.

Este demn de remarcat faptul că apostolii nu și-au împărțit epistolele în capitole și versete. Această împărțire a Cuvântului lui Dumnezeu a fost introdusă de traducători la mijlocul secolului al IV-lea d.Hr. și a ajuns până în zilele noastre în forma pe care o avem acum. Cunoscând acest fapt important, devine clar că cuvintele apostolului Pavel: *"Tot pentru aceasta să plătiți și birurile..."* au o relație semantică și logică cu cuvintele plasate în versetul cinci al acestui capitol. Pentru a fi siguri, să ne uităm la aceste cuvinte în diferite traduceri ale Bibliei:

"Din această cauză plătiți impozitul de asemenea" (Rotherham)

"Pentru același motiv plătiți taxa la fel" (Moffatt)

"Aceasta este cauza reală pentru care plătiți impozitul la fel" (Weymouth)

"Din această pricină plătiți impozitul" (Diaglott)

Din traduceri prezentate reiese clar că apostolul Pavel a folosit cuvintele despre impozite ca un exemplu de motiv corect – bună conștiință. Acesta era motivul pentru care creștinii

locali plăteau impozite autorităților romane. Sau cum și noi astăzi, în statul particular în care trăim, plătim anumite impozite, taxe sau tarife necesare pentru serviciile pe care le acceptăm de la Cezarul modern, realizând că acest lucru este aprobat de însuși Isus Hristos care a spus "dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu" (**Matei 22:21**). Prin urmare, având în vedere acest lucru, apostolul subliniază și el creștinilor credincioși nu doar de teama pedepsei, ci și pentru o bună conștiință să se supună reprezentanților "celor mai înalte stăpâniri" din organizația lui Dumnezeu. Mai mult, apostolul Pavel argumentează de ce ar trebui să se procedeze astfel, spunând: "*...Căci dregătorii sunt niște slujitori ai lui Dumnezeu, (supravegherea ordinii și a închinării curate în adunările creștine) făcând necurmat tocmai slujba aceasta.*"

"Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea."
– **Romani 13:7**

Cuvântul "*tuturor*" se referă atât la cei din interiorul cât și la cei din afara organizației lui Dumnezeu. Prin urmare, cuvintele "*birul*" și "*vama*" se referă la obligațiile impuse creștinilor de către guvernul politic în care locuiesc. Creștinii credincioși, conform sfatului lui Isus Hristos, dau acest lucru aceluși guvern: "**Atunci, El le-a zis: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.”** – **Luca 20:25**.

Cuvintele: "*...cui datorați frica, dați-i frica...*" indică pe cine trebuie să trateze cu frică creștinii credincioși. Scriptura ne dă răspunsul: "**Slujiți lui Iehova cu frică și bucurați-vă cu cutremur.**" – **Psalmi 2:11 (A.S.V.)**; "**Iehova al oștirilor, sfințește-L, și să fie El frica ta, și să fie El spaima ta.**" – **Isaia 8:13 (A.S.V.)**; "**Cinstiți pe toți oamenii; iubiți pe frați; temeți-vă de Dumnezeu; dați cinste împăratului!**" – **1 Petru 2:17**.

Cuvintele: "*...cui datorați cinstea, dați-i cinstea*" ne atrag atenția asupra celui pe care trebuie să-l cinstim, iar Cuvântul lui Dumnezeu răspunde în mod clar: "**A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin.**" – **1 Timotei 1:17**; "**Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis.**" – **Ioan 5:22-23**.

Din explicațiile de mai sus vedem că apostolul Pavel nu-și adresează scrisoarea unor oameni care se află în afara organizației Teocratice pentru a stăruii cu ei și a reflecta asupra autorității politice. El scria o scrisoare creștinilor credincioși care au fost de acord să facă voia lui Iehova, așa că li se adresează în aceste cuvinte: "**Deci, vouă tuturor, care sunteți preaiubiți ai lui Dumnezeu în Roma, chemați să fiți sfinți: Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos!**" – **Romani 1:7**.

Clerul religios al așa-zisului "Creștinism", pentru a obține un câștig egoist, citează cuvintele apostolului Pavel din Epistola întâi a lui **Timotei 2:1-2**, unde apostolul le cere creștinilor să se roage pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru cei care au autoritate, pentru ca aceștia să ducă o viață liniștită și pașnică. Pe baza acestor cuvinte, clerul se străduiește să demonstreze că există totuși "stăpâniri înalte", conducători politici pentru care ar trebui să ne rugăm. Dar să ne punem o întrebare: este corect să ne rugăm pentru cei care Îl resping în mod deliberat pe Isus Hristos ca Rege al Lumii Noi și împiedică proclamarea Evangheliei Împărăției? (**Psalmul 2:1-6**) Putem spune cu încredere că este o încălcare a

voinței lui Iehova să ne rugăm pentru astfel de puteri conducătoare ale pământului, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu spune: **"Dacă vede cineva pe fratele său săvârșind un păcat care nu duce la moarte, să se roage și Dumnezeu îi va da viața, pentru cei ce n-au săvârșit un păcat care duce la moarte. Este un păcat care duce la moarte; nu-i zic să se roage pentru păcatul Acela."** – **1 Ioan 5:16**. Și ce este păcatul care duce la moarte? Este împlinirea păcatului conștient împotriva Duhului Sfânt, adică împotriva lucrării lui Iehova Dumnezeu, pe care El o împlinește prin Fiul Său Isus Hristos (**Matei 12:31, 32**). Prin urmare, nu poate exista o rugăciune potrivită pentru mântuirea celor care sunt condamnați la distrugere în Armagedon pentru că au comis un păcat conștient: **"Tu însă nu mijloci pentru poporul acesta, nu înălța nici cereri, nici rugăciuni pentru ei și nu stărui pe lângă Mine; căci nu te voi asculta!"** – **Ieremia 7:16**.

Apostolul Pavel a adresat scrisoarea sa celor din organizația vizibilă a lui Dumnezeu, amintindu-le să se roage ca toți membrii acesteia să ducă o viață liniștită și pașnică în toată evlavie și puritatea. Creștinii credincioși trebuie să accentueze rugăciunile și cererile lor adresate lui Iehova Dumnezeu pentru slujitorii din adunare care sunt împuterniciți de El în organizația Sa, pentru ca aceștia să conducă într-un mod care pacea, sănătatea spirituală și prosperitatea întregii adunări (**Psalmul 122:3-9**). De asemenea, și astăzi poporul lui Dumnezeu se roagă pentru Regele pus de Iehova – Isus Hristos, așa cum a fost prezis în cuvintele profetice ale lui David: **"Ei vor trăi și-i vor da aur din Seba; se vor ruga neîncetat pentru el și-l vor binecuvânta în fiecare zi. Numele lui va dăinui pe vecie: cât soarele îi va ține numele. Cu el se vor binecuvânta unii pe alții, și toate neamurile îl vor numi fericit."** – **Psalmul 72:15, 17**. Iehova Dumnezeu este Regele veșnic, iar Isus Hristos este Regele Său uns al Lumii Noi. Așteptând cu nerăbdare justificarea numelui lui Iehova în Armagedon, creștinii credincioși continuă să se roage pentru acești Regi, spunând: **"...vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ."** – **Matei 6:10**. Prin urmare, cuvintele apostolului Pavel din scrisoarea sa către Timotei trebuie armonizate cu explicația de mai sus din Romani 13:1-3.

De regulă, clerul religios, și în special clasa "servului rău" și reprezentanții lor, ca argument final că Iehova dă autoritate conducătorilor asupra statelor pământești și îi recunoaște ca slujitori ai Săi, citează din Sfânta Scriptură cuvintele profetice despre regele Nebucadnețar al Babilonului și regele Cyrus al Persiei. (**Daniel 2:37, 38; 5:18, 19; Ieremia 27:5-13, 17; 2 Cronici 36:22, 23; Ezra 1:1, 2**) Cu toate acestea, Cuvântul lui Dumnezeu neagă o astfel de concluzie, deoarece regii Nebucadnețar și Cyrus au fost doar prototipuri ale regelui Isus Hristos în tabloul profetic pe care l-a creat Iehova (**vezi Galateni 4:21-31; Evrei 7:1-28; 9:1-28; 1 Corinteni 10:11 pentru exemple**). Creștinii credincioși nu neglijează profețiile Biblice și semnificația lor (**1 Tesaloniceni 5:20**).

De multe ori, atunci când oamenii nu-și pot justifica convingerile pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, ei încearcă să justifice faptul că au fost învățați astfel de preoți, pastori, presbiteri și că toți au absolvit seminarii, deci nu pot greși. Alții spun că un "serv bun și credincios" sau un "organ de conducere" le-a explicat în acest fel. Trebuie remarcat faptul că nici o persoană, organizație sau societate, indiferent de nume, indiferent de perioada de existență, nu are nici o valoare pentru Iehova dacă învățăturile lor sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu. Iată de ce apostolul Pavel le-a dat creștinilor credincioși un astfel de avertisment: **"Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!"** – **Galateni 1:8**.

Din toate citatele de mai sus, trebuie să concluzionăm că apostolul Pavel, în capitolul treisprezece din Romani, scrie despre autoritatea în organizația lui Dumnezeu. Că "stăpânirile cele mai înalte" menționate acolo sunt Iehova Dumnezeu, Isus Hristos și apostolii, cărora Domnul le-a dat cea mai mare autoritate în organizația Sa. Această înțelegere a Cuvântului lui Dumnezeu este cea care justifică, slăvește și glorifică Numele Sfânt al lui Dumnezeu, fără a permite cel mai mic compromis între poporul Său rânduit și organizația diavolului satan.

Acest articol se bazează pe Literatura Teocratică
"Societatea de Biblie și Tractate Turnul de Veghere"

Traduceri Biblice folosite:

Biblia Română Cornilescu, 1924

Versiunea Standard Americană, 1901 (A.S.V.)